

לקראת מאורע זה נפתח תהליך שיקומו של דביר. משרד הביטחון רכש עבורו מכונית, הועיד לו דירה בשכונת הווילות העומדת להיבנות בגיבעת המיבחר בירושלים. עד שתסתיים בניית הדירה, חיפשו עבורו דירה זמנית נוחה, שתאפשר לו גישה קלה למקום ושתייה בעלת חימום בימי החורף. לאחר חיפושים נמצאה דירה כזו. היא שכנה בקומת הקרקע של הבית שברחוב סעדיה גאון 14, בשכונת רחביה הירושלמית. הדירה הייתה שייכת לגברת ד"ר אטינגר דולזנסקי, אשת הפרופסור שמואל אטינגר בעלת הבית עצמה, שהיא תושבת ירושלים מזה 32 שנים, מתגוררת בבית סמוך. את הדירה היא משכירה לדיירים מתחלפים. כשפנה אליה משרד הביטחון, בבקשה להשכיר את הדירה לנכה, לא היססה הגברת

השחית גינה למען נכה הבית

אטינגר פעמיים: אביה, הפרופסור דולזנסקי, נרצח בשיירת הרופאים שעלתה להר הצופים במלחמת העצמאות. על כן הייתה מוכנה להעמיד את הדירה לרשות הנכה. היו רק כמה בעיות הטעונות סידור, לפני שאריה דביר יוכל להכנס לדירה: על-מנת שיוכל להגיע בכיסא הגלגלים שלו לפתח דירתו, היה צורך לסלול שביל גישה מאספלט מהמדרכה — לדירה, דרך הגינה. לשם כך היה צורך לפרוץ פירצה בנדר האבן המקיפה את הגינה, ולהניח את שביל האספלט לאורך עשרה מטרים החוצים את הגינה. שינויים אלה לא ניתן היה לבצע ללא הסכמת שאר דיירי הבית המאוגדים בחברת בית משותף. אלא שבישראל של שנת 1968 אין הדברים כה פשוטים.

ששה הצביעו נגד

בישראל של 1968 שכחו הנהגים כי רק לפני שנה אספו כל חייל שהמתין לטרמפ על הכביש. בישראל של 1968 קשור המושג "תודת האומה" בחובה הביורוקרטית של המוסדות הממלכתיים ולא ברצונם הטוב של האזרחים.

באסיפת הדיירים של הבית ברחוב סעדיה גאון 14 השתתפו נציגי שבע משפחות. שש מהן הצביעו נגד ביצוע השינויים בגינה ונגד סלילת השביל, הפכו ממילא את השכרת הדירה לנכה לבלתי אפשרית. הסביר נציגי הדיירים, עורך דין שמואל עמית, את נימוקי הדתיה של הוועד: "שינויים בגינה, בחזית הבית, פירושו — חורבן הגן ופגיעה בערך הנכס. ההרס יגרם לנו נזקים בערך של אלפי לירות." עמית, העובד באגף המכס שבמשרד האוצר הסיפק וטען: "אין אני הייב למדינה

הקורבן
סגן אריה דביר, במיטה בבית החולים הדסה בירושלים. הוא חסוגל להגיע רק ראשו ופרקי ידיו.

החזית היקרה זוהי חזית הבניין ברחוב סעדיה גאון 14 בירושלים — שדייריו ראו אותה חשובה יותר מנוחיותו של צנחן נכה. החץ (1) מסמן את הכניסה הנוכחית אל הבית, דרך מדרגות עליהן אין הצנחן יכול לנוע בכיסא הגלגלים שלו. החץ (3) מצביע על מקום הדירה שיועדה לנכה. השביל המקווקו (2) מסמן את שביל הגישה דרך הגינה.

רק שכל הוויכוח הגיע לאוזניו של דביר ופגע בו. לא הייתה לנו כל כוונה אישית! ביום שישי האחרון הטריח עו"ד עמית את עצמו לבית החולים הדסה, קרב למיטתו של אריה כשבפיו דברי התנצלות וחרטה. "בוא נשכח כל מה שקרה", אמר לדביר, "הדירה תעמוד לרשותך". דביר, שחזר השיער וחרף המבט הסב את עיניו ממנו, חזר לעיין בעיתון המונח לפניו — שבדפיו הוא מעלעל בעזרת כפית התקועה בפיו. עורך דין עמית הסתלק כלעומת שבא. נציגי משרד הביטחון הודיעו בינתיים לוועד הבית שאין עוד צורך בהסכמתם: משרד הביטחון אינו מעוניין לשכן נכים בביתם. סיכמה הגברת אטינגר: "עכשיו, כשכל הרעש נגמר, אני מרחמת על הדיירים. הם אנשים פשוטים שלא הבינו מה הם עושים. הם לא יסלחו לעצמם לעולם מה שעשו." משטרת ישראל לא הייתה בטוחה שדעה הקהל היא כדעתה של הגברת אטינגר. ליתר ביטחון היא הציבה שוטר בפתח הבית.

ויעורר סערה כה גדולה. הם ניסו לסגת, בגימגומים — אולם לא היה להם כבר לאן. **"אווירה של דינק'!"**
"אמרנו דברים שלא היינו צריכים לומר", התנצל צבי קלמן, שהוא בן עצמו בלתי-כשר לשירות צבאי, אילו היה לנו עוד יום לחשוב, היינו מדברים אחרת. "לא ידענו מי הבחור... לא ראינו שום נציג של משרד הביטחון. גברת אטינגר אומנם אמרה לנו שהיא משכירה את הדירה למשרד הביטחון, אבל היא אינה נציגה של משרד הביטחון בעינינו."
"נוצרה נגדנו איריה של ליני' ציבורי", התמרמר עו"ד שמואל עמית. "שום דיירים של בית משותף אינם אוהבים שישיכירו דירות בביתם, כל פעם, לאנשים אחרים. לפני כמה שנים הושכרה דירה בבית הזה לטיפוסים של העולם התחתון והיה קשה להיפטר מהם. חוץ מזה, לדעתי המקום בכלל לא מתאים לדיוור של נכה. כואב לי

יותר מתשלום מיסים ושירות בטחון. מדוע שהגברת אטינגר תגרוף כסף על חשבונאי? החלטת ועד הדיירים הייתה את עובדי מחלקת השיקום של משרד הביטחון בתדהמה. הם הדליפו את הפרשה לעיתונות. תוך מספר שעות נסערה הארץ. בירושלים התארגנה הפגנה ספונטאנית המורכבת מן חבריו ללימודים של אריה דביר שיצאו עם כרזות בידם אל בית-המריבה. הדיירים הסתגרו בירותיהם, הגיפו את הדרישות. רק צבי קלמן, הנשוי ללאה קלמן שעל שמה רשומה אחת הדירות בבית, מצא עזר לצאת אל המפגינים. חבריו של אריה דביר ליחידת הצנחנים ופיקודיו במחלקה נסערו אף הם. "אם לא יתורו בהם הדיירים", הודיעו טלפונית למערכת העונם הזה, "נעלה על הבית. אחר-כך נראה אם מישהו מהדיירים עוד ירצה לגור שם." הדיירים עצמם לא ציפו כנראה שתוכן ישיבת ועד הדיירים שלהם יזכה לפירסום